

RUKE

ISSN 1847-3148

LIST UČENIKA OBRTHNIČKE ŠKOLE
SLAVONSKI BROD | GOD. III | BROJ 3 | SVIBANJ 2011.

TEMA BROJA: Psovke naše svagdašnje

Intervju s novim profesorom

Valentinovo u školi

Ponavljati razred

Smrt na pruzi

Maturanti 2011.

IMPRESSUM

List učenika Obrtničke škole
Adresa uredništva
NOVINARSKA DRUŽINA RUČICE
ŠKOLSKI LIST RUKA
Ulica Vladimira Nazora 9
35000 Slavonski Brod

IZDAVAČ
Obrtnička škola

ZA IZDAVAČA
Josip Miklaušić, ravnatelj

ODGOVORNA UREDNICA
Martina Lemačić, prof.

GLAVNA UREDNICA
Danijela Čavčić, 3. c

FOTOGRAFIJE
Danijela Martić, 2. i2, Danijela Čavčić, 3. c, Josipa Kiš, 2. a, Krešimir Grubanović, prof.

ILUSTRACIJE:
Anamarija Kotarac, 2. i

UREDNIŠTVO/RUČICE
Mihael Janžić, 1. i, Žaneta Mijatović, 1. i, Ana – Marija Barišić, 2. I, Andrea Drame, 2. c, Danijela Martić, 2. I, Matea Andrić, 1. i, Matea Šimunović, 2. i, Ivana Marić, 2. a, Barbara Bađonski, 3. c, Matej Kaurić, 1. c, Kristina Dumendžić, 1. b, Davor Andrijanić, 1. c, Ivana Lončar, 2. i, , Marija Radojčić, 3. i, Marko Krznarić, 1. c, Kristina Radičević, 3. n, Marko Zeba, 1. i, Krunoslav Čičak, 1. c, Amanda Zukić, 2. I

SURADNICI
Manuela Tomljenović, prof.
Danijela Kurtz, prof.
Anita Holub, prof.
Krešimir Grubanović, prof.
Nemanja Petkov, prof.
Ronald Kovačević, stručni učitelj
Ružica Raguž, prof.
Blaženka Budimir, stručni suradnik
Dalibor Velički, dipl. teolog

GRAFIČKA PRIPREMA
Mali Studio - www.malstudio.hr

NAKLADA - 400 kom.

RUKA

SADRŽAJ

Psovke naše svagdašnje	4, 5
Jednodnevni posjet Gradu-heroju	6
Jaslice kao dio božićnog ozračja	7
Premijera Dekameron nas do suza	7
Predstava nakon koje ćete se bojati ući u lift	7
Alkohol i željeznica odveli su mi prijatelja u smrt	8, 9
Novo profesorsko lice	10
Ponavljati razred	11
Glazba je njihova sudbina	12, 13
Valentinovo u školi	14, 15
Vodič za preživljavanje testova i ispitivanja	16
Studentica iz Austrije na praksi u našoj školi	17
Ratnici podzemlja	18
Putoskitnice: Odmor u Rijeci	19
U slobodno vrijeme : Jeste li čuli za MMH?	19
Anketa: Profesori na Facebook-u?	20
Događanja: Pobjedili naši	21
Nova zanimanja u Obrtničkoj školi	21
Kreativni rukovet	22, 23
Modmi savjetnik	24
Za prste polizati	25
Maturanti 2011.	26, 27

UPUTE ZA RUKOVANJE

Pozdrav, ekipa!

Evo narode, pozdravljam vas u ime cijele redakcije školskog lista Ruke! Ove godine nismo ništa manji Indijanci nego što smo bili prošle godine. Nadležnim osobama to je možda muka i problem, ali ne i nama, jer baš tim glupostima ćemo se smijati, a možda se malo i zamisliti nad tekstovima ovog, sad već trećeg, broja. Što sve možete očekivati odlučite li se na daljnje prelistavanje? Najprije ćete nabasati na priču o onim „biiiiiiip“ riječima koje svima nešto prečesto znaju izletjeti. Osim onih tamnih strana, saznat ćete i kad psovke mogu biti korisne i imati čak i terapijski učinak. Donosimo vam i pregled svih događanja u školi i izvan nje tijekom ove školske godine, a u sam vrh ulaze jednodnevni posjet Vukovaru i proslava Valentinova u školi. Uz naše stalne rubrike, predstaviti ćemo vam i novog profesora na zamjeni, kao i glazbene talente, Luku i Anu koji kuhače nerijetko zamijene gitarom i mikrofonom. Neki tekstovi će vas navesti da se malo zapitate, zamislite, a možda čak i promijenite neka svoja razmišljanja i prekinete s aktivnostima koje mogu završiti s kobnim predznakom. :-) Pisali smo i o tome kako je to ponavljati razred, ali i kako učenjem izbjeći taj scenarij.

Znači, ove godine smo se doslovno bavili "mafijaškim" poslovima. Samo neki od primjera su tu, a ovi ostali... Pa... recimo da se za njih nikada nije ni saznalo! Samo pssst! Bitno da je sve ovdje "ugravirano" i ne da se izbrisati, tako da se za koju godinu možemo sjetiti famoznih, kraljevskih skandala koje smo prezentirali u našoj školi, zadavajući migrene našim razrednicima, drugim djelatnicima škole i našim roditeljima.

Budući da sam maturantica* jako mi je žao napustiti ovu školu, ovaj predivan razred s kojima sam "robijala" 3 godine, ove profesore koji su nas dvojkama otjerali iz tog najboljeg razdoblja srednje škole. Svi ćete doći u situaciju kada ćete se morati odvojiti od prijatelja, zabave, pa i ljubavi koja je nastala prekasno. Zato na vama ostaje da iduće godine napravite takav show, da nitko neće spavati narednih 15 godina, da se imate čega sjećati kada budete već stare bakice i djedovi i da s osmijehom na licu možete reći: "E, vidiš, to je bio život, to je bila ta

generacija!" Želim vam puno sreće u daljnjem nastavku školovanja, a i u zapošljavanju i daljnjem životu, iako kažem, život je ostao ispred škole.

Danijela Čavčić, 3. c

* Da, opet ćete nas zbog smiješnog pravila po kojem urednik ne smije biti učenik završnog razreda diskvalificirati s LiD-rana, ali mi novine ni ne pravimo zbog natjecanja, nego zbog nas samih, čisto neka uđe u zapisnik.

Pusti da ti sviram, duša
gine od tišine, i ne boj se
buke, to što svira to su

Ruke...
Darko Rundek

Kad je jezik brži od pameti

Psovke naše svagdašnje

Psovke su uvredljive riječi, sintagme ili rečenice koje nisu prihvaćene u općima načelima bontona te se smatraju nepristojnima ili neprimjerenima. Riječ psovka potječe od praslavenske riječi psovati koja je srodna riječi pas, odnosno psovati bi doslovno značilo "govoriti kome kao prema psu".

Gotovo bi bilo nemoguće naći čovjeka koji nikada nije opsovao, a psovanje nije samo generacijsko obilježje jer psuju svi: stari, mladi, ali i oni najmlađi, kopirajući starije. Psovke su postale neizostavan dio našega rječnika. Izražavaju našu ljutnju, iznerviranost, zadovoljstvo, bijes, radost, tugu, umanjuju bol. Da, dobro ste pročitali, umanjuju bol. Nije neobično da kada se ozlijedimo, padnemo ili napravimo nešto pogrešno, usput i opsujemo. Psovka ma izražavamo svoje emocije, trenutno olakšavamo neke situacije. Znanstveno je dokazano da mozak obrađuje psovke drukčije od ostatka jezika: pamti ih četiri puta brže od ostalih riječi. Psovke su neka vrsta emocionalnog jezika. Koristimo ih kao poštapalice, sastavni su dio mnogih šala i kao takve možemo ih smatrati bogatstvom jezika. No, psovke imaju i svoju mnogo tamniju stranu.

Psovati, da, ali kada?

Kada se psovka prečesto izgovora, postaje sama sebi svrhom, a osoba koja ju izgovara ostavlja dojam agresivne i nekulturne osobe čije je siromaštvo rječnika onemogućuje da se drukčije izrazi. Ne kaže se uzalud: lijepa dok ne progovori. Iako nije lijepo čuti ni mušku ni žensku osobu dok psuje, pogotovo ružan prizor je sredena djevojka koja psuje dok priča na mobitel, obraća se dečku, ili još gore, skupina djevojkica koje se nadmeću koja će izreći što „ma-

sniju“ psovku. Nekada su takvi prizori bili „rezervirani“ samo za muški rod, ali danas svi „psuju kao kočijaši“. Ali, tako je, kako je, iz dana u dan sve više psujemo. Pa čak i profesori na nastavi psuju! (Da, znalo je izletjet' i njima.) Nerealno je očekivati da će se psovanje ikada iskorijeniti, ali za sve postoji mjesto, vrijeme i način.

Djevojke, sviđa li vam se kad vas prijatelj, prolaznik, ili čak dečko pozdravi s, oprostite na izrazu, „džes', p**ko“? Sumnjam, jer takav način ophođenja može se svjediti samo nekome tko nema poštovanja ni prema sebi ni prema drugima. Što mislite kako bi reagirao svećenik da vas čuje kako u punom dahu psujete Boga? Nije nimalo lijepo, događalo se, i sama sam tome bila svjedok. Psovka treba pomagati jeziku, a ne ga ubijati!

I bokte je psovka

Koje su najčešće psovke? U hrvatskom jeziku psovke se uglavnom odnose na spolne organe, izjednačivanje ljudi sa životinjama, vrijeđanje rodbine i sl., a svakodnevno se pojavljuju i nove psovke. One u kojima se spominje majka i dalje „ne izlaze iz mode“. Čujemo ih svaki dan: na ulici, u gradu, po kafićima, školama, svugdje. To su one koje su se sasvim normalno uvrstile u naš govor, toliko da ih više ni ne primjećujemo. Kada netko stalno izgovora takvu psovku s vremenom zaboravi na težinu svojih riječi i psovke mu postaju nešto sasvim normalno. Kao što vodimo računa o svakodnevnoj higijeni kako bismo održali zdravlje, isto tako je važno voditi računa i o svojoj duhovnoj higijeni koju prečesto izgovaranje psovki zagađuje jednako kao što karijes nagriže za zubnu caklinu. Najveći problem je prečesto izgovaranje psovki pri čemu

se izgubi svjesnost da uopće psujemo. Također, psovka je i kada nekog nazovemo p*****m ili k*****m ili kad kažemo bokte, što je nekim postala stalna poštapalica, k'o dobar dan.

Riječ jača od mača

Psovke kojima vrijeđamo druge ljude, ali i sebe, treba izbaciti iz svoga rječnika jer ne samo da njima na druge ostavljamo dojam nekulturne i neodgojene osobe, psovke nas mogu i ubiti! Nije rijetkost da je psovka u kojoj se spominje nečija mama prethodila takvim žestokim obračunima u kojima su ljudi i smrtno stradavali. Ipak, postoji način da psovke izbacimo iz našeg rječnika i života. Za početak, pokušajte psovku zamijeniti nekom lijepom riječi; kada god vam dođe da opsujete, recite tu zamjensku riječ. Odricanjem od psovanja možete uštedjeti i nešto novca: za svaku psovku stavite u kasicu kovanicu od 2 ili 5 kn. Možda vas zveckanje kasice ugodno iznenadi!

A nije loše ni napraviti 10 čučnjeva, uštipnuti se, držati vodu u ustima 5 minuta svaki put nakon što opsujete. Ubrzo će vam dosaditi i promisliti ćete svaki put prije nego što opsujete. Jamčim vam da je osjećaj pobjede nad svojim lošim navikama i više nego odličan. Život je bolji, ljepši, i mnogo zanimljiviji bez tih odurnih riječi, uvjerite se i sami! Psovati nije ništa na ovom svijetu nova, ali kulturno se izražavati već je novije!

Žaneta Mijatović, 1. i

Hrvatski narod, prema nekim istraživanjima, prednjači po broju raznolikosti psovki što je paradoksalno, ako znamo da se većina Hrvata izjašnjava kršćanima. Psovka predstavlja veliki problem koji treba sagledati iz kulturološkog, sociološkog i religijskog polazišta. Ona predstavlja vrlo siromašnu kulturu čitanja koja rezultira ograničenim vokabularom. Vjernički gledano, ona označava površno shvaćanje vjere, a o njenom praktičnom življenju da i ne govorimo. U konačnici treba jasno reći da je za vjernike psovka grijeh. Rješenje? Pozitivnim primjerima, napose oni kojima je povjerenja zadaća odgajanja, poticati na kulturu govora, ispravljati, upoznavati i u tome ustrajati.

Dalibor Velički, dipl. teolog

Zahvaljujući riječima uzdigli smo se iznad zvijeri

Usuvremenome svijetu smatram da su riječi i dar govora jedino što čini razliku između čovjeka i zvijeri. Ljudi se često ponašaju kao zvijeri. Uvrede, nasilja, ubojstva... Žao mi je što se svijet pretvorio u takvo mjesto za život. Riječ nas često može probosti jače od mača, ali u nekim trenucima riječ može postati tračak nade koji nam vraća osmijeh, radost i sreću. Mnogima to predstavljaju Isusove riječi koje nam je uputio za vrijeme svog života. Te su riječi bile riječi ljubavi, nade, praštanja i spasenja. Ima mnogo ljudi koji su na njih zaboravili. Ljubav gori manjim plamenom, a nade kao da i nema više. Riječima možemo obnoviti staru, ali i stvoriti novu ljubav, kao i prijateljstvo. Njima možemo postići mnogo, ali nas one mogu povući i na dno.

Riječima možemo pomoći ljudima, ali važan je izbor riječi!

Marina Lučić, 2. B

'Prljave riječi' u drugim jezicima

Psovke su među prvim riječima koje učimo na stranim jezicima. Neki jezici nude širi repertoar psovki (hrvatski je primjerice posebno bogat), a pojedine psovke odlično funkcioniraju u jednom jeziku, dok u prijevodu drugog zvuče pomalo suludo.

Rumunjski - Kurist! ili Nenorocit! -

Kurist doslovno znači "korisnik stražnjice" što u ovom kontekstu naravno ima seksualno značenje. Nenorocit pak doslovno znači "nesretan", no radi se zapravo o snažnoj psovki u stilu hrvatske riječi koja počinje slovom j.

Francuski -Bordel! ili Bordel de merde! -

Francuzi u psovka ma prizivaju "javne kuće", a pritom se zapravo ljute na nered i kaos oko sebe.

Jidiš -Schmuck! -

Židovski izrazi "Schmuck" ili "Shmok" označavaju muško spolovilo. Riječ "Schmuck" dolazi iz njemačkog i zapravo ima pozitivno značenje (nakit), ali se s vremenom na jidišu počela koristiti kao psovka.

Kantonski -Puk Gai -

Kantonskim jezikom govore kantonski Kinezi koji potječu s obale Južnokineskog mora između Hong Konga i Vijetnama (procjenjuje se da se diljem svijeta radi o 56 milijuna ljudi). Puk Gai doslovno znači "pasti na ulicu", no kolokvijalno se koristi kao naša riječ "sr***".

Japanski-Baka! i Tako! -

Japanci u psovka ma spominju životinje. "Baka" (idiot, budala) zapravo je mješavina magarca i jelena, dok bi se osoba kojoj je upućena psovka "Tako" trebala osjećati kao divovska hobotnica.

Grčki-Ánte chásou i druge -

Grčki jezik je fleksibilan pa omogućuje razne kombinacije psovki. "Ánte chásou" je relativno bezazlena psovka koja znači "izgubi se", a često se mogu čuti i nešto žešće "ánte pníksou" (utopi se) ili "ánte chésu" (idi s**** na wc).

(izvor: <http://metro-portal.hr/kreativne-psovke-iz-cijelog-svijeta/57922>)

Zapamtite Vukovar

Jednodnevni posjet Gradu-heroju

U studenom prošle godine u tjednu obilježavanja sjećanja na pad Vukovara i vukovarske žrtve, učenici i profesori naše škole organizirali su jednodnevni posjet tom gradu heroju. Organizirani polazak bio je zakazan u 8 sati ispred škole odakle smo se organiziranim prijevozom, uz stručnog vodiča, uputili u Vukovar kako bismo i mi doprinijeli obilježavanju sjećanja na grad Vukovar i odali počast vukovarskim žrtvama.

Prvo odredište bila nam je vukovarska Opća bolnica, kroz koju je za vrijeme trajanja opsade prošlo 3470 ranjenika i u kojoj je obavljeno više od 2500 operacija. U bolnici smo imali priliku pogledati potresne snimke iz vremena kad je Vukovarska bolnica primala ranjenike i skrivila o svim pacijentima koji su se tada nalazili u njoj. Saznali smo mnogo informacija, kao na primjer da je na bolnicu 1991. padalo svakodnevno prosječno 700 granata, a liječnici i ostalo osoblje danonoćno su radili u vrlo teškim uvjetima, bez dovoljno lijekova, struje, hrane i vode. Posjetili smo i podrum u kojem su za vrijeme rata bili ranjenici i liječnici, a koji je pretvoren u muzejski prostor u znak sjećanja na te teške dane. Muzej je poseban po tome što je u njemu pomoću lutaka od gipsa vjerno dočarano u kakvim su uvjetima boravili i kako su preživljavali ranjenici i djelatnici bolnice. Ti prizori nikoga od nas nisu ostavili ravnodušnim. Pod dojmom, uputili smo se na Ovčaru, mjesto koje je prije rata bilo farma, a 1991. pretvoreno je u srbijanski koncentracijski logor i masovnu grobnicu u kojoj je 20. studenog 1991. nakon izživljavanja i mučenja pogubljenih više od 200 bespomoćnih ranjenika i djelatnika Vukovarske bolnice. Najmlađa žrtva ovog strašnog zločina imala je samo 16 godina. Uz samu Ovčaru nalazi se i Spomen-dom Ovčara u kojoj se nalaze fotografije i imena pogubljenih branitelja. Spomen-dom uređen je prema ideji

akademskog slikara Miljenka Romića tako da se zahvaljujući posebnim efektima neprestano izmjenjuju fotografije pogubljenih i nestalih žrtava na Ovčari. U samom središtu nalazi se obrnuta spirala, koja se poput vira spušta prema dolje, prenoseći imena poginulih do svijeće na samome dnu, simbolizirajući tako uskrsnuće i vječni život. U hangaru pretvorenom u Spomen-dom nalazi se i mnoštvo osobnih stvari kao što su dokumenti, fotografije i ključevi pronađeni u odjeći stradalih ljudi. Zapalili smo svijeće i poklonili se svim žrtvama pred spomenikom na Ovčari. Potom smo posjetili Memorijalno groblje i nakon predaha za ručak na brodu – restoranu na samom Dunavu, zaputili smo se u obilazak vojarnje. Tamo smo se zadržali najduže jer je velika (a uplanu je i proširenje) i ima dosta toga zanimljivog za razgledavanje, kao što su tenkovi, brodovi i ratni avioni). Nakon detaljnog razgledavanja vojarnje uputili smo se kući, prepuni dojmova i suosjećanja, ali i ponosni jer smo sudjelovali u tjednu obilježavanja sjećanja na pad Vukovara i jer smo imali priliku

odati zahvalnost i počast svim vukovarskim žrtvama i tom herojskom gradu.

Amanda Zukić, 2. I,

DOGAĐANJA U ŠKOLI I IZVAN NJE

Po prvi put u školi

Jaslice kao dio božićnog ozračja

Predvođeni idejom profesora Đurića i Krstičevića, učenici stolarskog usmjerenja, pobrinuli su se za jedinstven ugođaj došašća u školi. Učenici Rudolf Palčec-Rudy, Franjo Trepšić-Bridi, Tony Tomić-Roktaš, Romario Pavić-Roma i Anto Mrvelj-Mrlji* zajedno su s vjeroučiteljima postavili drvene jaslice u ostakljeni vrt naše škole tako da ih svi učenici, profesori i ostali zaposlenici škole mogli razgledati u vremenu iščekivanja Božića. Većinu potrebnog materi-

jala učenici su nabavili u Trnjanima. Izrada jaslica trajala je dva dana, a plan je iz godinu u godinu nadograđivati jaslice novim dijelovima i figurama. Tako je za sljedeću godinu predviđeno postavljanje malih jaslica i figura Marije, malog Isusa, Josipa i pastira od stiropora, otkrio nam je profesor Krstičević. Velika pohvala profesorima i, naravno, učenicima koji su se uključili u ovaj zanimljiv i jedinstven projekt.

Ivana Marić, 2. A

** Učenici su inzistirali da uz njihova imena navedemo i njihove nadimke*

Lektira na daskama

Premijera Dekameron nas do suza

Naši mali novinari su svugdje, pa tako i u kazalištu ove godine. Satiričko-kazalište mladih izvelo je 26. veljače premijerno svoju predstavu Dekameron u dvorani KKD „Ivana Brlić-Mažuranić“. Predstava je nastala po predlošku istoimene Boccacciove zbirke novela u kojoj 7 djevojaka i tri mladića bježe izvan grada kako bi se zaštitili od kuge koja hara Firenzom, a kako bi im vrijeme brže prošlo, svaki dan pričaju jedni drugima zabavne priče. Iako glumci nisu izveli svih 100 novela, koliko ih je inače u Boccacciovoj zbirci, i nije ih bilo 10, nego 5, svoj su posao odlično odradili izvedeći šest dramatiziranih priča. U prilog tome govori i ogroman pljesak publike, te mnoga nasmiješena lica dok se predstava izvodila. Učenici Obrtničke škole prvi su dobili svoje ulaznice, pogotovo prvi razredi. Neki su došli samo zbog lektire ili bolje ocjene, a drugi da bi se zabavili. Dodatni motiv bila je i naša profesorica koju smo imali prilike vidjeti kako se snalazi u glumačkim vodama. Zanimljivo je i to što je djelo napisano u 14. stoljeću, a to samo dokazuje da su ljudi i tada imali mnogo humora, mašte i dobre volje!

Žaneta Mijatović, 1. i

Zaglavili u kazalištu

Predstava nakon koje ćete se bojati ući u lift

U manje od mjesec dana razmaka imali smo priliku pogledati dvije domaće kazališne premijere. Nakon predstave Dekameron, bili smo i na novoj premijeri Satiričkog kazališta mladih koje je 18. ožujka u KKD „Ivana Brlić-Mažuranić“ izvelo predstavu Nije tango. Predstava je to o 4 mlade osobe koje zaglave u dizalu. Medusobno se ne poznaju, a svatko od njih ima izražene strahove, frustracije i traume. Što su duže zarobljeni, shvaćaju da njihov problem nije zaglavlivanje u dizalu, nego zarobljenost unutar vlastitih umova. Uloge su zanimljivo odigrali srednjoškolci, mladi članovi Satiričkog kazališta mladih, a publika koja ih je došla bodriti bila je također pretežno sastavljena od srednjoškolaca koji su ih spontano bodrili smijehom i dugim završnim, zasluženim pljeskom. Učenici, kao i profesori naše škole, također nisu propustili ovaj zanimljiv kazališni događaj dokazujući se tako kao kazališna publika na koju se itekako može računati.

Matea Andrić, 1. i

Prelazak granice života i smrti

Alkohol i željeznica odveli su mi prijatelja u smrt

„Do ranih jutarnjih sati uživali smo u velikom izboru mrtvih životinja na roštilju, kao i u raznolikoj ponudi pretežito alkoholnih pića.“ (ono malo bezalkoholnih služilo je za razrjeđivanje alkohola, da ne bude zabune, op. a.) Šokirana ovom izjavom, odlučila sam ispričati svoju priču i pokušati dokazati učenicima naše škole kako alkohol uopće nije IN i da nisu ništa zanimljiviji u alkoholiziranom stanju nego kad su trijezni!

Da saznam što je to uopće alkohol, nisam ga nikada ni trebala probati. Živim kraj velikog diskokluba, gdje izlaze svakakva dječica i malo stariji, uz veliku prisutnost alkoholnih pića.

Svake subote nešto se dogodi! Policija i hitna pomoć stalni su gosti našeg parkirališta, a posjetitelji te diskoteke, redovni su gosti na krovu mojeg susjeda.

Razbijenog stakla, boca, krvi i raznoraznih drugih stvari ima posvuda!

I meni je to bilo IN, no niz događaja koji će biti prepričani u sljedećim retcima, odvratili su me od toga.

Ljeto sam provela u selu Donja Vrba koje od milja zovem Velegrad.

Svakog dana smo moji prijatelji i ja obilazili znamenitosti Velegrada i tražili mjesto gdje možemo napraviti neku glupost pa da o tome pričamo do ranojutarnjih sati.

Kad sam bila mlada, sa svojom starom družbom iz sela Rušćica pronašli smo maleni most ispod pruge koji smo nazvali Pljuvača.

Uživali smo u strahu i adrenalinu dok smo sjedili po mrklom mraku ispod tog mosta, a vlak nam je prolazio metar-dva iznad glave i jedino mjesto gdje smo mogli pobjeći ako bi nas uhvatio strah od jurećeg vlaka, bila je šuma puna zmijsa i kostiju svakakvih životinja koje smo

svaki dan pronalazili.

Dakle, pruga, pružni prijelaz, stanica i Pljuvača - to su bili pojmovi!

Na stanici sam sjedila ispred žute trake, znači, samo pola metra od vlaka.

Ekipa se skupila, svi su tu, a hvala Bogu, ne nedostaje alkohola. I on je tu. Signal najavljuje da dolazi vlak i rampa se spušta. Ja kao "najveća frajerica" sjednem na svoje staro mjesto da me opet pojede onaj strah dok gledam brzi vlak kako mi se približava sve većom brzinom i imam osjećaj da će me udariti.

Kako se rampa spustila, auto koji je namjeravao prijeći, stao je. No, s druge strane vidjela sam jednog dečka kako je motorom preletio preko prijelaza 10 sekundi prije vlaka. Pomislila sam u sebi: "Ovdje će se samo tako dogoditi tragedija."

I, nažalost, dogodila se! Nakon ludog ljetovanja na stanici, izludivanja strojovode i igranja sa životom, prijatelj mi je javio da je poginuo Dino, dečko iz tog

sela, i to da ga je pod utjecajem alkohola povukao vakuum brzog vlaka koji je taman prolazio kroz susjedno selo Zadubravlje. Šokirana i izbezumljena, morala sam to ići provjeriti jer nije prvi put da se netko tako šali. Ali ovo nije bila šala.

Pregledala sam svaku internetsku stranicu koja je imala ijedan podatak o tom užasnom događaju, ali svako je pisao svoju verziju priče.

Na Facebooku su osvanule stranice i grupe kao posljednji pozdravi.

Administrator grupe stavio je poveznicu na zid "Dječak nesretnim slučajem podletio pod vlak" a ispod toga, pazi sad, 115 lajkova!!

O komentarima da ne pričam! Oni "najpametniji" pisali su svoje isprazne fraze poput: "Jesam li ja za to kriv što on ne zna piti kako sam ja odredio?", "Kakvi su to roditelji, da se napije sa 15 godina, a ja sam prvi put sa 16..." i sl.

Nakon sahrane, blijedo sam gledala

ispred sebe i mislila: "Zar je tvoj život bio vrijedan jednog glupog izlaska, da nisi znao kada treba prestati s tim alkoholom, zar nitko nije mislio na tebe, pa tko te na kraju krajeva dovukao tamo? Ne vjerujem da si otišao sam, ali kako si se sam pojavio na stanici? Tko je taj pametnjaković koji te ostavio?" Da, nosim tu tragediju na duši. Ubija me pomisao da sam ja kriva za to, da sam ja uvela trend sjedenja na betonu i tračnicama, da sam jednostavno kriva! Danima sam samo kratko odgovarala na pitanja i bavila se svojim mislima. Inače sam društvena i komunikativna, ali ovo me toliko pogodilo da mi je ponuđen prijateljjev osobni psihijatar.

Nakon svega, kratka sam po živcima, za svaku sitnicu plačem, vrišt看 i svađam se, čak dođe i do fizičkog sukoba. Progoni me glas Dinine mame i imam osjećaj da sam samo po izgledu živa. Stavila sam samu sebe na iskušenje, ali sam odoljela alkoholu! Izbjegavam svaku degustaciju vina, sve proslave na

kojima se bilo što od trunčice alkohola pije. Mogu reći da sam ponosna na sebe i da je puno bolje biti trijezne glave!

Od tada, izbjegavam i sva mjesta gdje se nalazi pruga. Željeznički kolodvor za mene znači plinska komora, a vlakovi su mi noćna mora.

Svaki put kada zatvorim oči, oko mene je sve bijelo, a ispred mene su zlatna vrata. Polako ih otvaram. Među mnoštvom ljudi vidim moga djeda, koji je umro prije 6 godina. Sjedi za stolom i igra šah, pogleda u mene, nasmije mi se i ustane. Iza njega sjedi Dino. On mi se također nasmiješi, pruži mi ruku i kaže: "Samo je Bog ovako htio, ja sam taj kojeg je trebao."

Kada mi to kaže, nasmijem se gdje god da jesam, i to tako da neka svi znaju da tada mislim na njega, a i da nas on nije zaboravio! Da on živi u nama, gleda nas i nada se da nitko od nas neće tako nepromišljeno postu-

piti. Iz ovoga sam naučila da smrt nije kada umreš... Smrt je kad voliš nekog, a bez njega ostaješ. To boli više nego kad nestaješ jer sve u tebi umire, a živ ostaješ...!

Nakon ovog svega, tko je pametan, neka napravi sve to što je napravio i Dino. Provest će se izvrsno!

Vama je bitno da izađete i napijete se kao nikada, a da li se pitate tko misli na vas? Tko vas nosi na duši? Tko ima obzira prema vama? Tko vas želi žive i zdrave?

Mislite da ste sa svojih 16, 17 godina vidjeli sve i sve znate? E, pa kladim se da bi Dino rekao: "Ne! Život je kratak, mladost još kraća. Ono što jednom prođe, više se ne vraća."

Danijela Čavčić, 3.c

Novo profesorsko lice

Radosno je biti radostan, ali ne na račun drugog!

Profesor kemije i biologije Marijan Klaričić od ove školske godine zamjenjuje profesoricu Anitu Bašić koja je na porodiljnom dopustu. Kakvi su mu dojmovi o radu u školi, čime se bavi u slobodno vrijeme i što bi učinio da ulovi zlatnu ribicu, otkrio je ekskluzivno za čitatelje Ruku.

Ruke: Predstavite nam se kratko!

Profesor Klaričić: Profesor sam biologije i kemije. Zovem se Marijan Klaričić.

Ruke: Kojim biste trima pridjevima opisali samoga sebe?

Profesor Klaričić: Hm, tri pridjeva kojima bih se opisao...Rječit, komunikativan, kad treba ozbiljan, inače humorističan.

Ruke: Koliko ste zadovoljni odabirom životnog poziva?

Profesor Klaričić: Mogu reći da sam umjereno zadovoljan sa životnim pozivom.

Ruke: Koliko je težak posao nastavnika?

Profesor Klaričić: Posao nastavnika može biti fizički i psihički iscrpljujuć, ali s vremenom postaje sve više rutinski.

Ruke: Da možete vratiti vrijeme i ponovno odabrati zanimanje, biste li ponovno izabrali rad u školi ili se bavili nečim drugim?

Profesor Klaričić: Ne želim vratiti vrijeme, a ponovno ne bih izabrao isto zanimanje. Vjerojatno bih radio u kemijskom ili biološkom laboratoriju, ali to ne znači da nisam zavolio svoje sadašnje zanimanje.

Ruke: S koliko ste prolazili i koji Vam

je predmet bio omiljen, a koji omražen?

Profesor Klaričić: Kao srednjoškolac sve sam razrede prošao s odličnim uspjehom. Matematika mi je bila omraženi predmet, dok su kemija i engleski moji omiljeni predmeti.

Ruke: Kako ste zadovoljni radom i ponašanjem učenika naše škole?

Profesor Klaričić: S radom sam zadovoljan, ali moram priznati da mi je bilo naporno kreirati predavanja u powerpointu i tako suvremeno raditi. Ponašanje učenika ne želim komentirati.

Ruke: Naša kultura je odraz duševnog stanja, ona se

steže još u djetinjstvu. Poručio bi

im: radosno je biti radostan,

ali ne na račun drugog

i odnosi se prema drugima onako

kako želiš da se oni odnose

prema tebi.

Ruke: Čime vas učenici mogu ugodno iznenaditi, a čime izbaciti iz takta?

Profesor Klaričić: Najviše me mogu zanimljivim pitanjima, a iz takta me izbacite oni poznati učenički upiti: „A koliko ima do kraja sata?“; „Kad će više zvoniti?“; „Možemo li na WC?“.

Ruke: Imate li omiljeni razred?

Profesor Klaričić: Zaista nemam favorite među razredima, nastojim biti glas ravnoteže i razuma za sve.

Ruke: Čime se bavite u slobodno vrijeme?

Profesor Klaričić: U slobodno vrijeme bavim se akvaristikom, čitanjem, vožnjom bicikla, jogom. Ljubitelj sam alternativne i vedske filozofije, ovisnik sam o gledanju romantičnih filmova. Australija mi je zakon film.

Ruke: Kada ste se prvi put zaljubili? Jeste li sada zaljubljeni?

Profesor Klaričić: Nisam zaljubljen, a prvi put sam se zaljubio tamo negdje oko trinaeste godine.

Ruke: Što Vas najviše veseli, a što rastužuje?

Profesor Klaričić: Najviše me veseli kada ostvarim svoje zamisli i želje, a mnogo ih je! Rastužuje me kad otkrijem neiskrenost bliske osobe, ironiju ili kad netko pati zbog bolesti, a ne mogu mu pomoći. Deprimira me i ružno vrijeme – mrzim sive dane!

Ruke: Da upecate zlatnu ribicu, koje biste 3 želje poželjeli da Vam ispuni?

Profesor Klaričić: Da upecam zlatnu ribicu, poželio bih jahtu na moru, ples s Kylie Minogue i šetnju u Miamiju. (A ovo se nikad neće ostvariti, nikad!)

Razgovarale:

Nives Vinčazović i Helena Lepoglavec
2. I,

Profesor od A do Ž

A – amarilis; prekrasan cvijet

B – balon – ispuni se zrakom

C – citrin - mineral

Č – čiko – čovjek, osoba

Ć – Ćiril, povijesna ličnost

D – duša- vječni odraz ličnosti, nedokaziv pojam

DŽ – džep, kontejner uz hlače napravljen od tkanine

Đ – đurđice – cvijet biljke

E – ekavica, jezik

F – frula, glazbena naprava

G – građevina, skup cigli poredan po nekom naputku, vezana malterom

H – haman, kupka u bazenu s mirisom ruže i aloe vere

I – ideš, pojam koji označava kretanje

J – jato, skup životinja

K – klaun, čovjek obučen u smiješnu spodobu

L – lijes, posuda u koju polažemo pokojnika

LJ – ljuto, okus

M – motika, primitivna naprava za okopavanje tla

N – ništa, pojam koji označava prazninu

NJ – Njofra, lik iz crtića

O – Oprah, crna zvijezda talk showa

P – prikaze, nevidljive spodobe koje remete mir

R – riječ, pisani simbol zvučne vibracije

S – seks, fizički odraz ljubavi (često precijenjen)

Š – štikle, donji dio pete

T – Tito, predsjednik bivše Jugoslavije

U – Ukrajina, država

V – velik, označava veličinu

Z – Zambija, država u Africi

Ž – žalfija, ljekovita biljka, poznata i kao kadulja

IZ PRVE RUKU

Ponavljanje je majka znanja?

Ponavljati razred

S

a zaključenom trećom jedinicom mnogi od nas osigurali su si ulaznicu za ponavljanje godine. Bilo da je pad godine rezultat nedolazaka na nastavu, prevelik broj nedovoljnih ocjena ili nešto treće, većini učenika to nije bio cilj jer znamo da ponavljati razred i nije najugodnija stvar na svijetu. No, kako kažu, sve je to za ljude.

Sve izgleda sjajno u prvih mjesec dana nove školske godine; novo društvo, novi razred, novi početak, ali kada susretnete prijatelje iz svog bivšeg razreda, teško da vam može biti svejedno.

Oni su razred ispred što znači da će prije i završiti školu, a mi ponavljači uvijek ćemo zaostajati godinu za njima. Ne preostaje nego da se zapitamo: što je nama ovo trebalo?

Jedna od prednosti pada je ta da nam je gradivo većine predmeta poznato od prošle godine pa nam je potrebno manje vremena za učenje.

I sam sam jedan od ponavljača i ispričat ću vam iz prve ruke kako smo moj dobar prijatelj i ja, obojica ponavljači, preživjeli pad godine.

Moj prijatelj Čičak, kad sam ga u prvom tjednu škole pitao: „Čile, je l' ti žao što si pao?“, odgovorio mi je: „De boli me briga, ovo je 'do jaja'“. I ja sam isto pomislio u sebi, ali nije bilo tako „do jaja“ kad su nam iz bivšeg razreda krenuli podrugljivo dovikivati: „Gdje ste, prvačići!“

„Eto, vidiš, majmune, sad smo mogli biti 2. razred, a ne, mi hoćemo biti face i dokazivati se pred drugima. Vidi nas gdje smo sada! Pa je l' nam to trebalo?“ Tko je sad face: mi što ponavljamo ili oni što idu dalje? Nisi face po idijotarijama koje radiš i nemoj misliti da ćeš postati face radeći gluposti. Najveći je izazov biti face sebi, i to završavanjem škole. „Diploma u džep, prst u uho“, razmišljao sam naglas dok smo se Čile i ja jednom vraćali kući iz škole.

Da jedna nevolja nikada ne dolazi sama, dokazuje i činjenica da je Čičak svojim starcima rekao da je pao godinu tek tjedan dana prije početka nove školske godine. On i ja smo se vidali preko ljetnih praznika i kad sam ga bio pitao je li im rekao, odgovorio mi je da još nije. Tata mu je kupio knjige za 2. razred, a on je i dalje šutio o ponavljanju. Iz dana u dan bilo mu je sve teže i teže. Mnogi su mu savjetovali da prizna roditeljima, ali on je bio tvrdoglav i ustrajao je u šutnji. Što je duže odgađao, bilo mu je sve teže priznati. Osim toga, bilo je ljeto i nije htio riskirati zabranu izlazaka. Moji stari znali su već u 4. mjesecu da će pasti godinu i nije im bilo svejedno, ali bilo bi pomalo i kukavički od mene da sam šutio. U ovom slučaju ponavljanje baš i nije majka znanja. Ni ja nisam vjerovao u istinost tih riječi dok ih nisam iskusio na vlastitoj koži.

Matej Kaurić, 1.c - ponovno

Glazba je njihova sudbina

PROFIL KARTA

Ime i prezime:

Ana Mihic

Razred: 2. J

Smjer: kuhar

Datum rođenja:

21. 10. 1994.

Najdraže jelo: pileći

Najdraže piće: cedevita

Najdraži glazbeni žanr:

rock

Ljubavni status: u vezi

Najdraža profesorica:

Danijela Kurtz

Najdraži predmet:

ugostiteljstvo, TZK

Najdraži filmovi: Titanic,

Ruševine, Sudbina je rekla

svoje, Rez

Omiljeni pjevači: Aki

Rahimovski i Gibonni

Životni moto: Živi danas,

ne misli na sutra

Ruke: Kako se rodila tvoja želja za pjevanjem?

Ana: Ne znam otkud, ali znam da traje otkad znam za sebe. Glazba je jedina stvar u kojoj se u potpunosti pronalazim.

Ruke: Kada si se počela baš baviti pjevanjem?

Ana: Pjevam od „malih nogu“. A ozbiljnije sam se počela baviti pjevanjem prije 7 godina.

Ruke: Sudjelovala si u reality showu Hrvatska traži zvijezdu. Ostavila si dojam na žiri, ali su te smatrali premladom da prođe dalje. Kako to da si odlučila prijaviti se na taj tip natjecanja?

Ana: Smatram da je to dobra mogućnost za uspjeh u glazbenom svijetu, a to je ono što želim najviše od svega. Iako sam bila u nedoumici prijaviti se ili ne, ipak sam se, uz podršku dečka Lea i sestre Ines odlučila prijaviti. I nisam požalila jer mi je to bilo jedno lijepo iskustvo.

Ruke: Jesi li imala tremu prije u za vrijeme nastupa (s obzirom da si nastupala pred cijelom Hrvatskom)?

Ana: Osjećala sam blagu nervozu dok sam čekala svoj red, ali čim sam zapjevala, sva ta nelagoda je nestala.

Ruke: Kakvi su bili komentari žirija, jesu li strogi kao što se čine na TV-u?

Ana: Ma ne, ni najmanje. Skroz su simpatični. Ohrabрили su me time što su rekli da imam šansu ući među prvih pet što me jako razveselilo.

Ruke: Jesu li te nakon javnog nastupa ljudi tražili autograme?

Ana: Neposredno nakon showa mnogi

su me prepoznavali na ulici, a najsimpatičnije mi je bilo kad me prepoznala jedna bakica i zaustavila da me pita: Sinko, jes' ti ona mala s televizije?

Ruke: Planiraš li se opet prijaviti na HTZ?

Ana: Hmm, možda...No, kako se nisam prijavila ove godine, sumnjam da ću i nagodinu. A ako iapk jednom odem ponovno, trudit ću se sve dok ne dođem do željenog cilja, ulaska među 10 najboljih!

Ruke: Koju vrstu pjesama najčešće pjevaš?

Ana: Domaće. Cajke ne dolaze u obzir, a

ne ne baš jer mi ne idu strani jezici, no vjerujem da bih uspješno naučila kad bi mi se neka pjesma osobito svidjela.

Ruke: U kojoj je trenutno fazi tvoja pjevačka karijera?

Ana: Stalno pjevam, posvuda. Uključena sam u rad brodskih udruga Pokret i

Pjesmom do osmijeha preko kojih imam ugovorene stalne nastupe u Brođanki, Alter egu i KKD Ivana Brlić – Mažuranić.

Ruke: Planovi za budućnost?

Ana: Planiram nastaviti s pjevanjem, no vidjet ćemo hoće li se taj san i ostvariti. Trenutačno mi je najvažnije završiti školu i naći posao, a za dalje ćemo lako. Iako mi je pjevanje jako važno, ima i drugih stvari koje su visoko na ljestvici mojih prioriteta, no o tome jednom drugom prilikom.

Osim što idu u isti razred, oboje su talentirani za glazbu. Ana pjeva, Luka svira i oboje su u tome izuzetno uspješni. Razgovorali smo s njima o njihovoj ljubavi prema glazbi, javnim nastupima i planovima za budućnost.

Ruke: Kada si se odlučio baviti sviranjem i koji je prvi instrument koji si počeo svirati?

Luka: Još kao dijete bio sam nadaren za glazbu i sviranje. Prvi instrument koji sam počeo svirati bila je gitara. Ozbiljnije sam počeo svirati s 12 godina.

Ruke: Imaš li kakav bend?

Luka: Da jedan, imam dva benda!

Ruke: Kako se zovu bendovi?

Luka: Jedan je Red revolver, a o drugom vam ne smijem ništa otkriti.

Ruke: Nastupate li gdje? (Ili svirate tajno za sebe? ;-))

Luka: Nastupamo diljem Slavonije.

Ruke: Tko vas naučio svirati, imate li kakvog učitelja?

Luka: Svi smo samostalno naučili svirati i sve se zajedno dogovaramo, unutar benda.

Ruke: Imate li tremu prije nastupa?

Luka: Da, ali samo dok ne počnemo sa svirkom. Onda se opustimo i sve bude OK.

Ruke: Planovi za budućnost?

Luka: Svirati, svirati i samo svirati, kao i do sada.

S Anom i Lukom razgovarala: Barbara Bađonski, 3.c

PROFIL KARTA

Ime i prezime: Luka Gavran

Razred: 2. J

Smjer: kuhar

Datum rođenja:

21. 12. 1994.

Najdraže jelo: lazanje

Najdraže piće:

Jack Daniels, pivo

Najdraži glazbeni žanr:

rock

Ljubavni status:

komplificirano

Najdraža profesorica:

Ima ih više; Božena Katić,

Štefica Starčević i Ružica

Raguž

Najdraži predmet:

veliki odmor

Najdraži filmovi: Teksaški

masakr motornom pilom

Omiljeni pjevači:

Jim Morrison, Axle Rose,

Robert Plant

Ljubav je u zraku

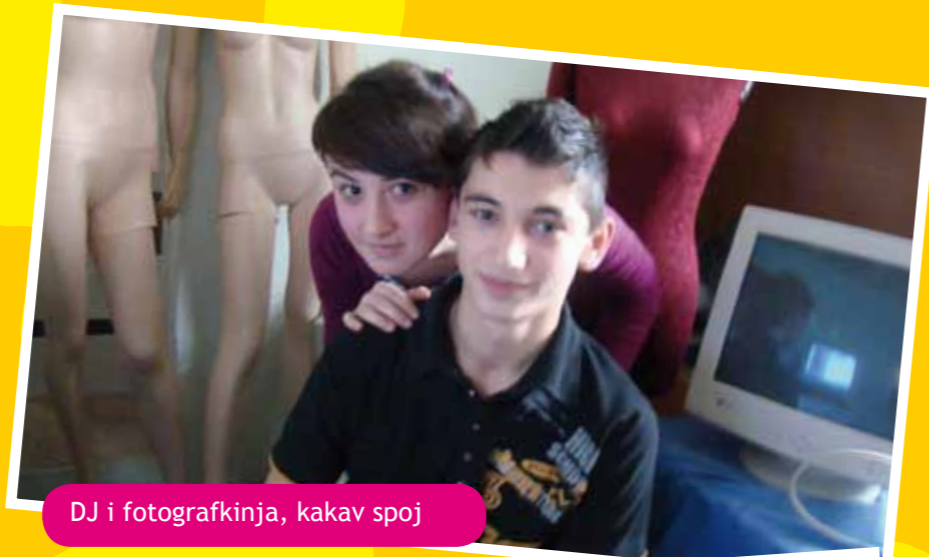
Valentinovo u školi

Na redovnim sastancima redakcije rodila se ideja pripremanja prigodnog programa za obilježavanje Dana zaljubljenih u našoj školi. Izradili smo plakat kojim smo pozvali sve zainteresirane parove da se prijave, kao i učenike koji će ih bodriti, osmislili smo raznovrsne natjecateljske igre i pravila, odabrali voditelje, dogovorili raspodjelu zadataka kako bismo na kraju dobili Valentinu i Valentina škole. Ples s balonima, prepoznavanje svog partnera zavezanih očiju, ispijanje soka, zaljubljeni duet, djevojke prave svojim dečkima najbolju frizuru i kviz provjere koliko se parovi dobro poznaju, bile su igre koje su se odvijale pod budnim okom tročlanog povjerenstva: profesorice Anite Holub, Mihaela Janžića (1. i) i Ana Marije Barišić (2. i.). U stankama između igara natjecatelji i publika imali su priliku uživati u prigodnim ljubavnim pjesmama koje je uživo, samo za tu prigodu, izvodila Ana Mihić (2. j). Nakon prošlogodišnjeg nastupa na Danu škole, Ana nas je ponovno podsjetila kakav božanski glas ima. Nakon zadnje igre i zbrajanja bodova, uslijedilo je proglašenje pobjednika. Najviše bodova zaslužen su ostvarili zaljubljeni Gabriel i Nikolina te su, uz prigodne simbolične poklone, proglašeni Valentinom i Valentinom škole. Nadamo se da je obilježavanje Dana zaljubljenih u školi početak jedne tradicije koju ćemo njegovati i u budućnosti. No, isto se tako nadamo da svoju ljubav ne negujete samo jedan dan, nego tijekom cijele godine.

Barbara Bađonski, 3.c

„Nezrela ljubav kaže: Volim te jer te trebam.
Zrela ljubav kaže: Trebam te jer te volim.“

Erich Fromm

DJ i fotografkinja, kakav spoj

Glavna urednica izvrsno se snašla i u ulozi voditeljice

Nestrpljivo iščekivanje sljedeće igre

LOVE IS IN THE AIR

Slučajni partneri izvrsno su se snašli u ulozi zaljubljenog para

Špangice i ukosnice nisu samo za djevojčice

Voditeljski par, Danijela i Matej

Sok od jabuke u pivskoj krigli - koji će par brže popiti naiskap

Strogi, ali pravedni članovi žirija

zaljubljeni pobjednici Nikolina i Gabriel

I učiti treba naučiti!

Vodič za preživljavanje testova i ispitivanja

Još jedan test, a ja ne znam ništa, osim činjenice da ću opet dobiti jedan!

Približava se kraj godine i ovakve rečenice često čujemo od prijatelja u razredu. Kako bi ovakve žalopjke postale prošlost, ocjene bolje, a učenje zabavno (da, dobro ste pročitali - zabavno!), provest ću vas kroz jedan kratki vodič kako biste bolje iskoristili sve svoje potencijale i popravili ocjene.

PLANIRANJE – za početak isplaniraj vlastito vrijeme za odmor, zabavu, druženje s prijateljima, ali ne zaboravi na učenje. Zapamti, nijedan dio tvog života ne smije trpjeti jer ćeš naposljetku ti biti nesretan. Postavi si ciljeve i izradi dnevni, tjedni ili mjesečni plan učenja. I dokaži sam sebi da si ustrajan i da to možeš!

MJESTO – dobro je imati stalno mjesto za učenje. Odvoji prostor za učenje od prostora za razonodu. Ukloni s radnog stola sve što bi ti moglo odvlačiti pozornost od učenja (mobitel, časopise, kataloge i sl.) Izbjegavaj krevet kao mjesto za učenje jer bi ti se ubrzo moglo pripavati, a tvoj plan da nešto naučiš ostati neostvaren.

VRIJEME – bolje je učiti svaki dan pomalo, nego sve odjednom. Svaki dan odvoji točno određeno vrijeme za učenje i kad se umoriš, slobodno se nagradi pauzom u kojoj ćeš nazvati prijatelja, razgibati se, pogledati

omiljenu seriju, skoknuti na fejs, ali vodi računa o vremenu. Nemoj da stan-ka postane dulja od učenja.

PONAVLJANJE (JE MAJKA ZNA-NJA) – ponavljaj gradivo više puta, posebno na početku učenja. Samoispituj se i odgovaraj cjelovitim rečenicama, a ako imaš brata ili sestru, zamoli ih da uzmu tvoje bilježnice ili knjige i postavljaju ti pitanja. Tako te neće moći optužiti da ih zanemaruješ i nemaš vremena za njih, a opet, ono što naučiš, znat ćeš još bolje. Pokušaj i smišljati pitanja koja bi mogao dobiti u testu. Sigurno će neki od vas dok ovo čitaju pomisliti u sebi: „Sve je to divno, krasno, ali što ako mi se ne da, ali stvarno ne da učiti...? Ali, isto tako, ne želim dobiti jedinicu.“

E, onda ti ne preostaje ništa drugo nego da si izradiš šalabahter, ali na vlastitu odgovornost. Kako? Lako! Ako vam je profesor unaprijed zadao pitanja za test, uzmi papir A4. Na zadnje dvije strane napiši odgovore koje ćeš prekriti prvim listom. Dok profesor ne gleda, okreneš list i prepíšeš odgovore. Iz matematike ti kao šalabahter može poslužiti kalkulator u koji ćeš umetnuti listić s napisanim formulama. Djevojke mogu skriviti šalabahter ispod suknje, a zahvaljujući mobitelima, odgovore možeš pokušati zatražiti od prijatelja preko SMS poruke. No, čini nose rizike, što ćeš, profesor je - dinicu, izgubiti bit ćeš pod stalnim povećalom ne samo jednoga, nego svih profe-

sora za vrijeme budućih testova i vjerojatno nećeš biti u ničijoj milosti.

Kad se sve oduzme i zbroji, možda je ipak lakše naučiti ono što trebaš jer je to najsigurniji i najbezbolniji način. A umjesto zamaranja s izradom šalabahtera, bolje planiraj kako ćeš se nagraditi kada ostvariš ciljeve koje si si zadao!

TEHNIKE UČENJA

VOĐENJE BILJEŠKI - nabavi si poseban blok ili bilježnicu u koje ćeš bilježiti natuknice i pojmove, odvajajući bitne od nebitnih.

ISTICANJE - istakni omiljenom bojom flomastera ili markera važne dijelove

SAŽETCI – nakon svakog većeg odlomka, sastavi svoj kratki opis koji će ti pomoći kod ponavljanja

KOGNITIVNE MAPE – slikovni prikazi informacija iz nekog teksta. Omogućuju lakše organiziranje učenja jer djeluju po sličnom principu kao naš mozak: slike povezuju s asocijacijama.

VIZUALIZIRANJE – zamišljaj to o čemu učiš poput slike. Npr. ako učiš o nekoj povijesnoj bitci, zamišljaj vojnice, brodove i sl.

AKRONIMI – ako trebaš zapamtiti niz pojmova, pokušajte od početnih slova i slogova načini novu kraticu ili riječ (npr. redosljed planeta zapamtiti ćeš najbrže pomoću rečenice: Moja vrlo znatizeljna majka svima je uvijek nabrajala planete. Svako podcrtano slovo ujedno je prvo slovo pojedinog planeta.)

Mihael Janžić, 1. i

Studentica iz Austrije na praksi u našoj školi

Hrvatski su učenici po ponašanju slobodniji nego austrijski

Među učenicima Obrtničke škole u školskim klupama ove se školske godine našla i jedna studentica, i to ni manje ni više nego iz Austrije. Krajem travnja i početkom svibnja studentica hrvatskog, njemačkog i ruskog jezika na Sveučilištu u Grazu, boravila je na nastavi hrvatskog i njemačkog jezika u sklopu obvezne prakse. Zašto je odabrala baš našu školu, kako izgleda austrijski obrazovni sustav te kakav su dojam na nju ostavili učenici i profesori naše škole, otkrila nam je u razgovoru koji slijedi.

Ruke: Predstavite nam se ukratko.

Sara: Zovem se Sara Čačulović, imam 21 godinu. Rođena sam u Slavenskom Brodu, a sa samo 2 godine preselila sam se s obitelji u Austriju. Živim u Villachu, a u Grazu studiram hrvatski, ruski i njemački jezik.

Ruke: Kako to da ste odabrali baš našu školu?

Sara: Odabrala sam je zbog majke. Ona je išla u vašu školu, smjer: frizer, pa me zanimalo kako joj je bilo, kako je to sve izgledalo.

Ruke: Kakvi su dojmovi o atmosferi u razredu, o učenicima i profesorima?

Sara: Pa nije previše čudno, baš se i ne razlikuje od nastave kod nas. Čudno mi je samo što u nekim razredima ima jako malo učenika. Jako ste glasni i uvijek se nešto događa.

Ruke: Opišite nam ukratko austrijski sustav školovanja.

Sara: Osnovna škola je od 1. do 4. razreda, zatim ide gimnazija koja traje 8 godina. Nakon gimnazije matura. Poslije se traži posao i upisuje fakultet. Obavezno je ići 9 godina u školu.

Ruke: Čini li vam se da je u hrvatskim školama lakše ili teže nego u austrijskim?

Sara: Hm.. Tamo je teže, više se traži od

učenika, školske zadaće pišu se najmanje četiri puta u školskoj godini, dok se kod vas pišu samo dvije. Testovi su puno, puno teži i veći.

Ruke: Rođeni ste u Hrvatskoj, ali cijeli život živite u Villachu i materinji vam je jezik njemački. Kako to da ste se odlučili za studij hrvatskoga jezika?

Sara: Zato što sam htjela usavršiti znanje jezika koji je materinji mojim roditeljima. Smetalo mi je kada sam dolazila u Hrvatsku pa su me djeca zezala kako ne znam govoriti svoj jezik. Uglavnom i zato jer sam se razlikovala od drugih.

Ruke: Jesu li učenici po disciplini gori ili bolji i kako ih profesori tamo nagrađuju, tj. kažnjavaju?

Sara: Tamo je učitelj osoba prema kojoj se svi odnose s jako puno strahopoštovanja. Najstroža je kazna kada učenik mora ići na razgovor kod ravnatelja, to se događa rijetko i svi se ponašanjem trude izbjeći takvu kaznu.

Ruke: Postoji li nešto što vas je posebno iznenadilo u načinu na koji je kod nas organizirana nastava?

Sara: Ne baš. Nastava je u principu ista. Profesorica Martina trudi se stalno zabaviti vas, stalno o nečemu razgovarate i svi sudjelujete u nastavi.

Ruke: Planirate li se nakon studija vratiti u Hrvatsku ili ostatu u Austriji?

Sara: Teško pitanje. Ne znam. Nisam se planirala vratiti.

Ruke: Kakve su mogućnosti mladih nakon završetka školovanja u Austriji?

Sara: Tko se potruđi, taj i dobije posao. **Ruke: Što mislite da li naša škola daje potpuno sve što bi trebali znati, s obzirom na neke smjerove?**

Sara: Sada sam samo na nastavi hrvatskoga i njemačkoga tako da nemam uvid u ostalo. Ali što se ta dva predmeta tiče, na nastavi mi je super.

Ruke: Možete li nabrojati neke nedostatke u školovanju ili redu (na hodni-

RAZGOVOR S POVODOM

cima, u učionicama) ?

Sara: Bilo bi bolje da svaki razred ima stalno jednu te istu učionicu kako učenici ne bi stalno šetali od jedne do druge. Tako bi se izbjegle gužve i neredi na hodnicima. U Austriji pod malim odmorom se zadržavaju u učionicama, pod velikim su svi vani. Imamo neke prostorije slične kantinama pa se i tamo zadržavamo.

Ruke: Postoji li velika razlika u komunikaciji između profesora i učenika, jesu li u Austriji stroži?

Sara: Komunikacija je slična, samo imam dojam da su ovdje puno hrabriji, usude se više toga nego austrijski učenici. Tamo se na primjer nitko ne bi usudio opsovati ili galamiti na profesora jer bi bio odmah isključen iz škole, dok ovdje učenik dobije samo opomenu.

Ruke: Koja je razlika između Sl. Broda i Villacha?

Sara: U zadnjih se par godina Slavenski Brod uredio i proširio, ali i dalje mislim da kod nas ima više mogućnosti za mlade ljude, za izvanstavnne aktivnosti, zaposljavanje, kao i raznolikija ponuda mjesta za izlaske.

Ruke: Želite li dati kakav oproštajni savjet nama učenicima?

Sara: Budite više zainteresirani, s više veselja idite u školu i manje bježite. Uživate koliko možete jer samo ste jednom srednjoškolci!

Razgovarala: Žaneta Mijatović, 1. i

Kad grad iz bajke postane Divlji zapad

RATNICI PODZEMLJA

Za sve koji misle da je ovo najava nekog super filma, prevarili su se. Ovo je stvarnost i muka građana koji već godinama strahuju za svoje živote na ulicama Slavenskog Broda kojima vladaju „kauboji“, pretvarajući normalni i mirni gradić u zapadni Texas.

Budući da živim u samom centru grada Slavenskog Broda, nerijetko sam svjedočila najvjerotnijim zbivanjima. Po prvi put sam osjetila strah za vlastiti život i život svojih roditelja 2004. godine kada su 3 čovjeka ubijena par kuća dalje od mene. Tada sam imala samo 10 godina, a već sam znala kako izgleda droga, kako se pretjeruje s alkoholom, kako se bježi od policije, vidjela sam sve vrste prometnih nesreća (pa čak i jednu doživjela i to baš ispred kuće), nagledala sam se svakakvih organiziranih tučnjava, pljački zlatarnice, mjenjačnice i trgovine te na kraju krajeva, mrtvih ljudi koji su samo nekoliko trenutaka ranije hodali živi ulicom u kojoj živim. Povod za pisanje ovog članka bili su zvukovi pucnjave iz automatske puške koji su se jedne sasvim obične subote začuli iz obližnje mi diskoteke. Tada me zainteresiralo zašto je baš moj grad pun tih „Indijanaca“. Odgovor mi je ponudio moj sveznajući prijatelj Google.

Na njemu sam pronašla članak koji donosi kronologiju broskog asfalta prije i poslije rata. Prije rata gradom su vladale 2 ekipe. Ekipa s Livade i Mikrorajona s jedne strane, a s druge strane ekipa s Jelasa, Budainke i Kolonije. Najveće bitke događale su se na Livadi i Jelasu, ali se znalo, uvjetno ga nazovimo, za nekakav red: tko s kim izlazi, gdje, kako i zašto. Držiš se uz svoje i to ti je recept za bezbolan prolazak dana. Taj donekle normalan red poremetio je rat. Tada je Slavonki Brod postao „bogati“ za oko 15 tisuća stanovnika koji su dospjeli iz svih bosanskohercegovačkih nizina i brda te tako unaprijedili „Brodsku fajtersku reprezentaciju“.

Ubrzo se po gradu pročulo da je netko preokrenuo križ na grobu jednog poginulog hrvatskog vojnika što je do krvi razljutilo

ekipe s Jelasa, Budainke, Kolonije, Livade i Mikrorajona. Po prvi puta su se svi zajedno udružili i odlučili da svi oni koji imaju kosu dužu od uha, više neće biti sigurni ni u kojem dijelu grada. Okupljena „fajterska reprezentacija“ zajedno je surađivala tako što su lomili sve čupavo što im se našlo pred očima. Niti cure nisu bile pošteđene, makar su se slučajno našle u društvu ljudi ropera. Nakon godinu dana, rokeri su poludjeli i odlučili da se „reprezentacija“ neće „praksati“ na njima. Dogovorena je velika tučnjava na Cipelarskom trgu, kojeg skraćeno zovemo „Cipelić“, upravo zbog takvih obračuna koji su se odigrali baš na njemu. Korzo je bilo zatvoreno pa se zbog toga sve odvijalo u Krešimirovoj ulici i za svaku glupost se govorilo: „Cipelić, tad i tad, povedi frenda i naruči si vijenac“.

Takve aktivnosti su tek početak. Iako je počelo privođenje i suđenje sudionicima, to nije bila pouka ostalim reprezentativcima koji su bili željni napiti se nečije krvi. Tučnjave su bile općenite, da ne kažem, normalna pojava. Bile su normalna pojava za Dan grada, Novu Godinu, Božić, Uskrs, norijadu, Rock maraton, svake subote, svakoga dana u bilo kojem trenutku i zbog bilo kojeg razloga.

Tada popularni disko klub Monaco bio je novo ime u crnoj kronici Slavenskog Broda. 1994. godine u neko jutarnje doba bio je pred zatvaranjem, kada je pristigla ekipa od 3 frajera koji nisu pušteni radi zatvaranja. Ljuti na redare i vlasnike, izvukli su puške sa tromblonskim nastavcima, kleknuli na prugu te ispalili tri tromblonske mine na disko klub. Monaco je 2004. godine izgorio u podmetnutom požaru, a do tada su se mogle vidjeti 3 rupe koje su podsjećale na taj događaj iz 1994. godine.

Vatreni sukobi postali su i sastavni dio vjenčanja, a zabilježen je i slučaj u kojima je vlasnik jednog disko kluba ubijen kalašnikovim zbog običnog šamara. U gradu od nasilja nisu bile pošteđene niti poznate osobe. Prvi nas je upamtio Davor Gobac 1989., a zatim sada već pokojni Dino Dvornik.

Najkrvavija bila je 2004. godina. Točno se sjećam tog dana kada su ubijena 3 čovjeka, suvlasnici disko kluba koji je dan prije do temelja izgorio. Na taj obračun pozvani su čak gangsteri iz Bosne i Srbije. Policije je također bilo iz raznih krajeva. Preteško je opisati tako sasvim normalan dan; idem iz škole, sretna jer sam ispravila matematiku, dolazim pred svoju ulicu koja je bila zatvorena od male crkve pa sve do korza, označena žutom trakom na kojoj piše „Stop policija“, a ispred kuće mi policajci obučeni u nindže koje patroliraju ulicom „s dugim cijevima“. Kamermana i novinara bilo je na svakom uglu, a ljudi bezbroj. Nekoliko dana nisam izlazila iz kuće, to je bio prevelik šok za mene jer sam u to doba jedva znala kako izgleda pištolj na vodu, a mjesto zločina mi nije izlazilo iz glave, nisam mogla sve to razumjeti. Još nekoliko dana nakon obračuna policija je nepomično stajala ispred diskokluba i stražarila. Nakon što je opasnost prošla, napustili su grad.

Sadašnja, moja generacija brodske mladeži već zna tehnike „istjerivanja pravde“. Zbog toga mnogi strahuju da će naredni događaji biti još brutalniji. Stoga se bijeg iz Broda ponekad učini najpametnijim rješenjem. Na pitanje: „Jao, pa ti si luda, ti iz grada, Salvador ti preko zida, najjača ekipa ti u kvartu, najveća zabava je tu, a ti se uvučesh u neko selo i nema te, pogotovo subotom?! Što se događa s tobom?!“ Eto ti pa čitaj.

Danijela Čavčić, 3.c

PUTOSKITNICE

Odmor u Rijeci

Došao je i taj dan. Škola je gotova, praksu sam odradio i krećem na zasluženi odmor u Rijeku. Sjeo sam na autobus i stigao tamo za otprilike četiri sata. Izašao sam na poznatom rječkom autobusnom kolodvoru koji se zove Žabica. Krenuo sam sa stvarima do stana. Stan se nalazi u centru grada. To nije obična zgrada u kojoj se stanuje. Tu se još nalaze gradska knjižnica, liječnik, odvjetnik i mjesto gdje se okupljaju Talijani. Ta je zgrada spomenik kulture jer je stara više od 100 godina. U njoj su prije živjele velikaške obitelji. Ušao sam u stan i raspremio se. Umoran od puta, otišao sam na spavanje kako bih bio odmoran za sutrašnje dugo pješačenje. Probudio sam se oko 8 sati ujutro. Preda mnom je taj dan bila duga šetnja. Plan je bio „ići pjehe“ skroz do Trsata. Da bi se pješke došlo do trsatske kule, treba se popeti uz približno petsto stepenica. Jedva sam se popeo, ali isplatilo se. Na vrhu je kula s koje se pruža pogled na Rijeku i okolice, a za lijepog vre-

mena mogu se vidjeti otoci Krk i Cres, te čak i Italija. Sjeo sam u kafić i odmarao. Niz petsto stepenica treba se i spustiti, ali je lakše ići nizbrdo nego uzbrdo. Moj je sljedeći cilj bio obilazak Guvernerove palače. To je jako lijepa starinska palača koja danas služi za vjenčanja. Nekada davno tu su živjeli plemići i održavali velike balove. Ondje sam se zadržao jako kratko jer još uvijek nemam u planu ženidbu. Nakon toga krenuo sam prema centru. Ondje se nalazi gradski toranj, jedan od simbola Rijeke, na kojemu je sat. Ispod sata je dvoglavi orao, a i ispod orla prevrnuti ćup iz kojeg teče voda. Dvoglavi orao predstavlja dva kralja, austrijskog i ugarskog, a ćup iz kojeg teče voda predstavlja Rijeku. Malo pomalo spustila se noć. Sutra je u planu obilazak riječkog Hrvatskog narodnog kazališta i luke. Riječko HNK ima prepoznatljiv kričavo zeleni krov. U njemu se, osim kazališnih predstava, održavaju i audicije za Hrvatska traži zvijezdu. Nedaleko od kazališta je i

luka. U nju svakodnevno pristižu brodovi koji prevoze putnike, jahte i ribarski brodovi. Najpoznatiji putnički brod je Marko Polo. On se nesretnim slučajem nasukao i oštetio prednji dio broda, ali je ubrzo popravljen. Svake godine u Rijeku pristižu skupocjene jahte u vlasništvu bogatih i slavni, te prinčeva, princeza i tajkuna. Ribarski brodovi dovoze svako jutro svježu ribu ulovljenu preko noći i odvoze je u ribarnice u kojima se mogu naći svakovrsni morski plodovi, od školjki do morskog psa. Da ne bi sve ostalo na razgledavanju znamenitosti, tu su i riječke plaže. Rijeka ih ima ukupno 10—ak i sve su dobile imena po rednim brojevima. More je bistro plave boje i ugodne temperature. Ovdje završava moj putopisni izvještaj, a započinje uživanje u suncu i moru. Ako sam koga potaknuo da i sam izabere Rijeku za svoju ljetnu destinaciju, užitek je dvostruk.

Mihael Janžić, 1. i

U SLOBODNO VRIJEME

Jeste li čuli za MREŽU MLADIH HRVATSKE?

Mreža mladih Hrvatske je nacionalna krovna organizacija koja okuplja 59 udruga mladih i za mlade iz cijele Hrvatske. MMH je nevladina, neprofitna i nestranačka udruga koja zagovara i promiče interese i stavove mladih na načelima tolerancije, razumijevanja te poštivanja njihovih prava i potreba. Mreža mladih Hrvatske svoje djelovanje temelji na demokratskom odlučivanju i javnom djelovanju, otvorenosti prema svim zainteresiranim organizacijama i inicijativama mladih i za mlade, poštivanju integriteta i samostalnosti svojih članica, potpori lokalnim inicijativama mladih i za mlade, izgradnji odgovornog partnerstva s drugim zainteresiranim udrugama, ustanovama i tijelima državne uprave i samouprave, afirmaciji mladih te njihova interesa i potreba, promicanju tolerancije i međusobnog uvažavanja u društvu, zaštiti ljudskih prava i manjina,

promicanju zdravih stilova života, jačanju samosvijesti i interesa mladih za aktivno i odgovorno sudjelovanje u društvu i javnom odlučivanju.

Mladi i društvo, mladi i prošlost, kako aktivirati mlade da postanu aktivniji u zajednici, sprječavanje rizičnog spolnog ponašanja, učenička vijeća – sudjelovanje učenika u procesima donošenja odluka te nenasilno rješavanje sukoba samo su neki od projekata koje je Mreža mladih Hrvatske uspješno ostvarila u suradnji s udrugama mladih i srednjim školama.

Na mrežnim stranicama ove organizacije možete pronaći najnovije natječaje za kreativne radove mladih (fotografije, dramske tekstove i sl.), pozive na korisne radionice, festivale i druge programe koji pomažu mladima da se afirmiraju, educiraju i postanu aktivni članovi društva i šire zajednice. Više informacija na www.mmh.hr

Volontiranje

Volontiranjem se smatra svaki rad u korist pojedinca ili zajednice za koji se ne dobiva novčana nagrada. Rezultati ankete provedene 2010. pokazali su da je oko 50 % ljudi volontiralo barem jednom u životu. Najviše volontiraju osobe od 30 do 60 godina. No, iako se po svojim godinama ne uklapam u rezultate ankete, preko ljeta volontiram u dječjem vrtiću Zlatni cekin na odjelu na kojem se nalaze bolesna djeca. Budući da preko ljeta nema dovoljnog broja teta zbog godišnjih odmora, tu uskačemo mi volonter. Igramo se s djecom i pomažemo im pri hranjenju. Iskustvo briga za djecu i rada s njima donijelo mi je neprocjenjivo iskustvo i učinilo me boljom osobom.

Matea Andrić, 1. i

Facebook

Trebaju li učenici imati profesore kao prijatelje na Facebooku i obrnuto?

Uneku ruku mi je normalno da profesori imaju profil na Facebooku, dok mi se s druge strane čini da je to nekako neprimjerno za njih. Ako imaju „fejs“ i igraju igrice, ne čine mi se ništa drukčijima od nas učenika. Dakle, u mojim očima izgledaju neozbiljno. Učenicima govore da što manje budu na fejsu i što manje igraju igrice, a oni rade upravo to! Još mogu shvatiti mlađe profesore da imaju profile na društvenim mrežama, ali za starije mi je to nepojmljivo!

Imam dvoje profesora na fejsu, ali nemam potrebu komunicirati s njima preko njega jer bi moglo ispasti da im se ulizujem. I na fejsu i u razredu prema profesoru se odnosim jednako, s poštovanjem.

Tomislav Jurjević, 2. G₃

Nemam niti jednog profesora za prijatelja na Facebooku jer se u protivnome ne osjećam slobodno; moram stalno paziti na svaku napisanu riječ. No, nemam ništa protiv toga da profesori imaju „fejs“, i oni su ljudi od krvi i mesa.

Franjo Prgomet, 2. c

Mislim da profesori imaju kao i svi drugi pravo imati Facebook profil, a mi možemo odlučiti hoćemo li ih ili ne pozivati ili prihvaćati za prijatelje. Mislim da je korisno imati profesora za prijatelja jer mu se tako u svako doba možemo obratiti ako imamo kakvo pitanje vezano uz školu ili nastavu. Odnosenje prema profesoru kojeg imam kao prijatelja na fejsu nije ni po čemu drukčije od odnosa s ostalim profesorima.

Antonio Mandura, 2. C

Svi mi, pa tako i naši profesori, imamo pravo na svoj privatni život. Biti profesor je posao kao i svaki drugi i svatko izvan svog posla ima svoju privatnost. Facebook je društvena mreža i mislim da se ne bi trebalo shvaćati zlonamjerno ni u jednom pogledu ako dodamo nekog profesora među svoje prijatelje. Odnos profesora i učenika treba biti pun međusobnog razumijevanja. I ako ima profesora koji ne žele Facebook upravo zbog učenika, za mene je sasvim prihvatljivo jer učenici nekada nemaju granice.

Martina Andrijančić, 3. f₂

Profesori mogu, a i ne moraju prihvaćati učenike za prijatelje na društvenim mrežama, i obrnuto, sve ovisi o njihovoj dobroj volji. Profesori bi možda mogli „špijunirati“ učenike jer

bi se kod pojedinih učenika mogle naći razne ružne stvari, a učenici profesore nemaju što špijunirati jer mislim da oni nikada ni ne bi stavljali na „fejs“ ništa što ih može kompromitirati. Ja imam do 2-3 profesora na „fejsu“ i javim im se tu i tamo zbog nekog pitanja vezanog uz nastavu.

Magdalena Terzić, 1. I

Smatram da profesori i učenici mogu i trebaju biti prijatelji na Facebooku, i to iz više razloga; na taj način profesori koji

su ujedno i odgajatelji te djece na neki način kontroliraju objave svojih učenika, te ukoliko se pojave nekakvi problematični statusi, možda mogu prepoznati problem kod učenika te preventivno i pravodobno reagirati prema istima. Osim toga, prednost je i poboljšana komunikacija učenika s profesorima što stvara osjećaj povjerenja i prijateljstva. Negativna strana samog facebooka poznata je svima, a to je dostupnost informacija iz privatnog života. Što se tiče negativnih strana virtualnog prijateljstva učenika i profesora, mislim da ih nema.

Ronalda Kovačević, stručna suradnica u nastavi

ANKETA

Pobijedili naši!

Odmjeravanje snaga u znanju povijesti

Već treći put zaredom u Gradskoj knjižnici održava se natjecanje iz poznavanja povijesti. Natjecanje oblikovano kao kviz održano je ove godine na sam Dan grada Slavenskog Broda, 16. svibnja 2011. U natjecanju su sudjelovale ekipe Obrtničke i Poljoprivredne škole. Uz razliku od samo pola boda, ekipa naše škole sastavljena od učenika prvih razreda odnijela je pobjedu! Zbog tijesne razlike učenici Poljoprivredne škole bili

su vidno razočarani, ali su obje ekipe pokazale da im je znanje povijesti na zavidnoj razini. Mentor učenika iz Obrtničke škole bio je profesor Krešimir Grubanović, a ekipu iz Poljoprivredne pripremao je profesor Josip Skoko. Osim natjecanja, bila je to prigoda i za druženje, a djelatnici Gradske knjižnice pobrinuli su se, uručivši nam zahvalnice i knjige, da iz nje ne odemo praznih ruku.

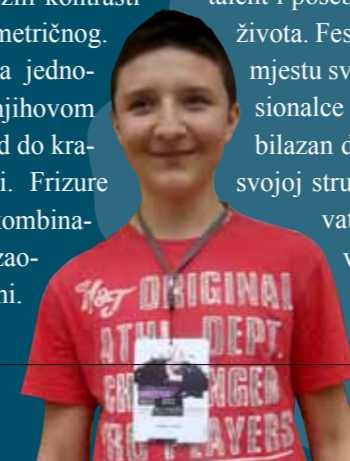
Mihael Janžić, 1. i

Frizure 2011. – od strogih formi do inspiracije prirodom

Tradicionalni međunarodni frizerski festival Hairstyle news 2011. održan je 12. i 13. 3. 2011. u Opatiji. Ovogodišnji 8. Festival po redu privukao je oko 2500 posjetitelja i 1200 profesionalnih frizera iz zemlje i regije u sklopu frizerskih akademija. Posebno istaknute bile su Agi art Academy i Šobota Academy. Agi art predstavila se kolekcijom Simplicity za proljeće/ljeto 2011. Oni su inspirirani prirodom u svim njezinim pojavnostima te slikarima i dizajnerima čiji su rad obilježili kontrasti između prirodnog i simetričnog. Naziv kolekcije sugerira jednostavnost koja je je u njihovom slučaju metafora za nikad do kraja istražene mogućnosti. Frizure kojima se predstavljaju kombinacija su lake gradacije i zaočljenih unutrašnjih formi.

Trodimenzionalne, oble, geometrijski određene linije šišanja zaokružuje igra bojama, uz naglašavanje unutarnjih linija i kontrasnih nijansi. Tim Šobota predstavio je svoju modnu liniju frizura za predstojeću sezonu, a u njoj imamo raspon frizura od klasičnih i asimetričnih do frizura koje odišu glamurom i elegancijom. Ovogodišnji modni trend Šobota Academy su topli tonovi kose i prirodne boje, kovrče i valovi. Šobota Academy promovira prirodnost, talent i posebnost, te naglašava kvalitetu života. Festival je, okupivši na jednom mjestu sve vodeće stručnjake i profesionalce iz frizerskog svijeta, nezaobilazan događaj za sve one koji se u svojoj struci žele neprestano usavršavati i održavati korak s najnovijim trendovima.

Mihael Janžić, 1. i

NOVA ZANIMANJA U OBRTNIČKOJ ŠKOLI

Od sljedeće školske 2011./2012. godine u Obrtničkoj školi u planu je uvođenje novih obrazovnih smjerova za stjecanje zanimanja: kozmetičar i monter suhe gradnje. Učenici sa završenom osnovnom školom koji se odluče upisati smjer kozmetičar u trajanju od tri godine bit će osposobljeni za obavljanje svih poslova vezanih uz njegu kože, lica i tijela, oblikovanje tijela i šminkanje.

Učenici koji se odluče za zanimanje monter suhe gradnje bit će po završetku trogodišnjeg školovanja osposobljeni za izvršavanje svih vrsta radova u području suhe gradnje kao što su oblaganje zidanih i betonskih zidova i stropova gipskartonskim pločama, montaža pregradnih stijena s metalnom podkonstrukcijom i sl. Oba zanimanja izrazito su tražena i atraktivna zbog mogućnosti brzog zapošljavanja, a na upisu će se vrednovati završne ocjene 7. i 8. razreda te ocjene iz pojedinačnih predmeta koji će biti objavljeni u natječaju.

Broj slobodnih mjesta za upis na ova atraktivna i tražena zanimanja je 10 za kozmetičare, odnosno 14 za montere suhe gradnje.

Dani ljepote u Zagrebu

Uožujku 2011. učenici frizerskih i pedikerskih razreda te njihovi nastavnici, organizirano su posjetili već tradicionalni sajam „Dani ljepote“ na zagrebačkom Velešajmu. Na Sajmu su se predstavili mnogi izlagači iz područja kozmetike, wellnessa, fitnessa, uređenja i dizajniranja noktiju. Posjetiteljima Sajma predstavljene su najnovije tehnike i proizvodi, te nadolazeći trendovi u njezi tijela i lijepog izgleda. Osim razgledavanja, zainteresiranim posjetiteljima ponudene su i besplatne promotivne usluge poput šminkanja, geliranja noktiju i masaže, kao i mogućnost kupnje proizvoda po promotivnim cijenama.

Matea Šimunović, 2. I₂

Pitanja koja si postavljam gledajući u zvjezdano nebo

Zašto postoji nebo? Čemu služe sve te zvijezde? Kako su nastale? Kad je nastala prva zvijezda? Kad će nestati? Gledaju li i one nas, kao i mi u njih? Hoće li doći dan kad na nebu neće biti niti jedne zvijezde? Zašto su zanimljive ljudima? To su samo neka pitanja koja si postavljam gledajući zvjezdano nebo. Iako znam da nikada neću dobiti odgovore, nema veze. Čovjek postoji zato da bi se neprestano pitao i istraživao. Nekada neke stvari izgledaju istovremeno tako jednostavno i besmisleno, ali kada ih malo bolje pogledamo, shvatit ćemo da to zapravo nije ni blizu istini: Bog nije stvorio niti jednu beskorisnu stvar iako se nama ljudima nekad može tako pričiniti. Kada pogledam na primjer jednu zvijezdu, on mi izgleda kao običan ukras neba. Ali, kada bi svaki čovjek pogledao jednu zvijezdu i kada bi pomislio da je bezvrijedna te kad bi

nakon toga sve zvijezde nestale, ljudi bi možda shvatili da je svaka, i najmanja sitnica važna. I da trebamo biti zahvalni što nas okružuje. U utakmicama tko će koga duže gledati – mi zvijezde ili one nas, ne treba previše mozgati tko će odnijeti pobjedu. Mi ljudi smo na ovom svijetu samo jedna prolazna pojava. Dolazimo i prolazimo. Dok smo tu, imamo egocentrični osjećaj da ništa prije nije postojalo, i da će sve nestati našim nestankom. Ali, zaboravljamo: mi ne

možemo bez vode, ali voda može bez nas. Mi ne možemo bez sunca, ali ono izlazi i zalazi i bez nas. Mi ne možemo bez neba, ali ono se sasvim solidno snalazilo tisućama godina i prije nas. Kad ovo shvatimo, tek tada će nam biti jasno da smo na ovom svijetu samo prolaznici, i da su zvijezde, koje svake večeri gledam, dugotrajnije i potrebnije svijetu nego mi. Zato, da mi je, mjesto u prah, prijeći sva u zvijezde.

Matea Andrić, 1. i

Prvi dojmovi na prve dane u srednjoj školi

Pojam srednje škole za neke znači kao nešto veliko, cool, fora, kao, sad sam srednja škola i mogu sve. Da, većina vas misli kako su bježanje iz škole, tučnjave i vrijeđanje profesora „IN“, no, varate se. Vi ste sad kao neke face. Evo primjera. Došla sam u srednju školu, pomislila u sebi: „Aaaa, super, konačno sam srednja škola“, ali vrlo brzo oduševljenje je splasnulo kad sam počela dobivati prijeteće od osoba u školi koje nikada do tada nikad nisam bila susrela u životu. Priznajem, bilo me strah, ali u jednom trenutku pomislila sam: „Ma tko su one u ovoj školi? To što su starije malo od mene i duže u ovoj

školi, svejedno im ne daje za pravo da mi utjeruju strah u kosti!“ Pobjedivši svoj strah, pobijedila sam nekako i sve one koji su mi prijetili i željeli nauditi. Druga negativna strana srednje škole s kojom sam se po dolasku vrlo brzo suočila bilo je ismijavanje. Čim ne nosiš markiranu odjeću, pirsing ili si pripadnik nacionalne manjine, možeš lako postati nečija meta! Ubrzo sam isto shvatila da se neću povoditi za drugima, da imam svoj život, makar bila različita od drugih. Neki su išli tako daleko pa se ismijavali sa mnom jer sam se sprijateljila s djevojkom koja je pripadnica romske nacionalne manjine. Druženje s njom uvjerilo me

ne samo da je to jedna sasvim obična i normalna djevojka, nego da je po svojim kvalitetama puno bolja od nekih mojih tzv. prijatelja. Nadam se da će ovaj tekst biti koristan generacijama koje tek dolaze, a one starije potaknuti da malo izmijene perspektivu svojih gledišta kako bi nam srednjoškolski dani svima bili što bezbolniji.

Kristina Dumendžić, 1. b,

VJETAR

Društveni problemi, dakle, nasilje među mladima postalo je svakodnevno. Uzrok takvih problema je manjak komunikacije i sporazumijevanja. Mislim da je vrijeme i način življenja jedan od uzroka današnjih društvenih problema. Izuzetno sam mlada djevojka s malim životnim iskustvom i ne mogu puno toga reći i iznijeti svoja moralna rješenja, ali reći ću nešto što istinski mislim i smatram da je ispravno. Nasilje nije rješenje za društvene probleme no pitanje glasi: “Zbog čega dolazi do nasilja?” Jedan od mojih odgovora je loša komunikacija među ljudima, nemorala, mnogo nerealnosti i negativne energije. Smatram da su u današnje vrijeme djeca vrlo iskompleksirana i psihički ugrožena. Postoje dvije vrste nasilja, psihološko i fizičko. Osobno nisam doživjela fizičko zlostavljanje ili ti nasilje, ali psihičko jesam. Smatram da riječi ponekad bole više nego udarci. Fizičko zlostavljanje je ugrožavanje zdravlja žrtve, a počinitelj time oslobađa svoj stres. Svatko je na svoj način drugačiji, postoje ljudi koji su živčani i puni stresa i većinom kod takvih ljudi dolazi do fizičkog nasilja. Smatram da su obje vrste nasilja grozne i da svaki normalan, realan, i emocionalan čovjek svoj ili tuđi problem može riješiti riječima. Znači svaki problem, svaka vrsta neugodnosti se može riješiti smireno, bez ikakvog zlostavljanja. No, međutim napominjem da ima ljudi koji su tvrdoglavi, misle samo na sebe i naravno misle da je šaka pravo rješenje za probleme. Kod takvih ljudi teško je sklopiti nekakav sporazum riječima, zato kažem; svaki čovjek ima svoju slobodu misli i savjesti te takve ljude treba pokušati urazumiti, a ako to ne uspije jednostavno ih pustiti da naprave pogrešku jer će jedino tada naučiti da su neispravno postupili. Smatram da svako ljudsko biće je zlostavljano na neki način i da znaju koliko to boli, no bez obzira na to saznanje znam da neki za to ne mare, ali uvijek postoje one dobre duše koje znaju kako riješiti problem bez nasilja, a da pri tome pomogni i sebi i drugima.

Tea Kunac, 3.a

Upornost je osnova uspjeha

Od malena su mi roditelji govorili kako je u životu najvažnije biti uporan. Nikad ih nisam shvaćala ozbiljno jer sam bila jako mlada i zbunjena. Sad sam malo starija i shvaćam da su to govorili s razlogom. Iako sam puno vremena provodila razmišljajući što će biti s mojim životom tek sam sada zaključila da uspjeh ne dolazi sam po sebi, on ima svoju cijenu koju moramo platiti. Puno puta sam gledala stariju sestru kako pleše i ide na mnoga natjecanja ostvarujući brojne uspjehe. Odlučila sam da želim biti poput nje i baviti se plesom. U početku je sve bilo lijepo i lako, no s vremenom sve je postajalo teže i zahtjevnije. Jednog dana sam odlučila odustati i baviti se nečim jednostavnijim. No, tad mi je sestra pomogla i po-

ČINI MI SE PONEKAD DA ME NITKO NE RAZUMIJE

Ponekad, samo ponekad imate osjećaj da vas nitko ne razumije, zar ne? Takav osjećaj je sasvim normalan, uobičajeno spontan, ne brinite se, većina ljudi ima svoje navodno crne dane, kada većinom razgovarate sami sa sobom ili ti razmišljate, te si postavljate osobito čudna pitanja. Rado bih vam ponudila i izložila nekoliko pitanja i navodno realne odgovore, no međutim svatko ljudsko biće se razlikuje. Rekla bih vam primjer, no odgovori se razlikuju zbog raspona godina, osobnih razmišljanja, materijalnih stvari, ali i psihičkom stanju određene osobe. Riječ sretan ili sretna, kako bi ste to objasnili? Dali sam postavila retoričko pitanje? Rekla bih vam riječ sretan znači biti ispunjen nečime što vas ispunjava i čini zadovoljnim u duši, a fizički vam to pred postavljam mami osmjeh na lice. Većinu vremena ste sretni, ali vam se dogodi da se osjećate nesretno, nevoljeno i kao da ste sami na cijelom svijetu. Mislim da je to sasvim nešto spontano, ali neugodno jer mnogi ljudi u takvim situacijama naprave pogrešku, čak i preveliku, dok druga polovica ljudi to šuteći trpi i preboli. Naravno da imate nekoga tko vas voli i vi njega, između kojega stoji obostrano poštenje i povjerenje. Shvatite da niste sami i da vas netko hoće i želi razumjeti, no na vama je da budete uporni i pronađete takvu osobu. Pokušajte krenuvši od starijih jer imaju iskustva, a ako ne, svakako ćete naći nekakav dobar savjet ili pouku u nekakvoj dobroj knjizi. Preporučujem nekakvu poučnu dramu, i ne zaboravite da za sve postoji rješenje, niste sami, naravno za kraj ću vam optimistično ali sigurno reći da vam se (naglašavam) samo čini da vas ponekad nitko ne razumije.

Tea Kunac, 3.a

Tea Kunac, 3.a

Modne kombinacije

Noktići

ČOKO KOCKE

Sastojci:

- 5 jaja
- 5 žlica brašna
- 5 žlica šećera
- limunova korica
- 0,5 dl ulja
- 1 žlica praška za pecivo

Priprema: istuci žumanjke sa šećerom, dodaj limunovu koricu, brašno s praškom za pecivo i ulje. Na kraju lagano umiješaj snijeg od bjelanjaka. Ispeci i ohladeno izreži na kocke

KOKOS KOLAČ

Sastojci:

- 2 jaja
- 100 grama šećera
- 100 ml ulja
- 200 ml mlijeka
- 200 g brašna
- 1 prašak za pecivo
- 2 žlice (velike) kakaa
- Fil: 800 ml mlijeka
- 200 g kokosovog brašna
- 10 žlica (velike) griza
- 1 vanil šećer

Glazura:

- 100 g čokolade
- 1 žlica margarina
- 2 žlice vode

Priprema:

1. Kora: sve sastojke za koru pomiješati i podijeliti u dva dijela. Polovinu smjese sipati u podmazanu i brašnom posutu tepsiju. Kratko zapeći u pećnici (5 minuta), pa dodati

Krema:

- 15 dag čokolade
- 5 dag margarina
- 1 dl mlijeka

Priprema: mlijeko, čokoladu i margarin rastopi i svaku kocku prelij s kremom i po izboru ukrasi sa šlagom i malo kokosa.

prethodno pripremljen fil te prekriti drugim dijelom smjese za koru. Sve staviti u pećnicu na 10 minuta na 180 stupnjeva. Kada se izvadi iz pećnice, prelići čokoladnom glazurrom i ostaviti da se ohladi.
2. Fil: mlijeko staviti da provrije. Izmiješaj šećer, vanilin šećer, kokos brašno i griz i postupno miješajući dodaj u mlijeko dok se ne sjedine i masa ne zgusne. (2-3 minute)
3. Glazura: sve sastojke za glazuru otopiti na pari i prelići preko vrućeg kolača.

U slast!

Šimun Cindrić, 3. j

ZAPEČENI PATLIDŽANI

Sastojci:

- patlidžani, brašno, jaja, ulje, peršin u listu, maslinovo ulje, luk, svježa rajčica, češnjak

Oprane patlidžane oguliti i po duljini isjeći na ploške debljine 1cm. Ploške posoliti (da puste vodu), uvaljati u brašno, umočiti u razmućena jaja i pohati na vreloj masnoći.

Na maslinovu ulju popržiti sjeckani luk i dodati rajčice isjeckane na kocke (bez kožica i sjemenki) Pirjati dok ne ispari voda i dodati sjeckani češnjak i peršin, papar i sol

U maslacem namazanoj posudi složiti pohane ploške patlidžana

- ploške prekriti pirjanim rajčicama
- posuti parmezanom ili kockicama mozarella
- prelići umakom od sira
- posuti ribanim parmezanom i zapeći

UMAK OD SIRA

U vrući beschamel umak (bez kuhanja) umiješati posebno umješano vrhnje sa žumancima, parmezanom, svježi maslac, sol i papar.

Antonija Franček, 2. j

MATURANTI 2011.

Maturanti 2011.

Stojimo iza cijelog broja,
metaforički i doslovno

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: ANA-MARIJA
prezime: BARIŠIĆ
razred: 2.i
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: DAVOR
prezime: ANDRIJANIĆ
razred: 1.c
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: BARBARA
prezime: BAĐONSKI
razred: 3.c
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: DANIJELA
prezime: ČAVČIĆ
razred: 3.c
vrije

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: MATEA
prezime: ŠIMUNOVIĆ
razred: 2.i
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: IVANA
prezime: MARIĆ
razred: 3.a
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: KRUNOSLAV
prezime: ČIČAK
razred: 1.c
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: MIHAEL
prezime: JANŽIĆ
razred: 1.i
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"

PRESS
NOVINARSKA ISKAZNICA

ime: MATEJ
prezime: KAURIĆ
razred: 1.c
vrijedi do: srpnja 2011.

NOVINAR

OBRRTNIČKA ŠKOLA SLAVONSKI BROD
List učenika Obrtničke škole "RUKE"